

Sygn. akt V CZ 58/06

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa P.K. i C.K.

przeciwko "M." S.A. w upadłości

o wyłączenie z masy upadłości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lipca 2006 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 marca 2006 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 13 marca 2006 r. odrzucił skargę kasacyjną powodów P. i C.K. o wyroku tego Sądu z dnia 16 grudnia 2005 r. Odrzucenie skargi kasacyjnej nastąpiło z tej przyczyny, że – w ocenie tego Sądu – skarga taka w ogóle nie przysługuje w sprawach o wyłączenie składników majątkowych z masy upadłości (art. 396⁶ § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie powodowie domagali się jego uchylenia. Wskazywali na naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., art. 233 i 74 ust. 1-3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U nr 60, poz. 535 ze zm.). Według skarżących, de lege lata można wnieść skargę kasacyjną od wyroku obejmującego wyłączenie z masy upadłości na podstawie art. 74 prawa upadłościowego i układowego z 2003 r. Prawo to nie zawiera bowiem normy ograniczającej uprawnienia stron do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku sądu drugiej instancji rozpoznającego apelację od wyroku sądu upadłościowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trafnie zwrócono w uzasadnieniu zażalenia uwagę na to, że kategoryczne stanowisko Sądu Okręgowego nie zostało poparte rozwiniętą argumentacją prawną, nawiązującą do odpowiednich przepisów ustawy z 2003 r.

Przepisy prawa upadłościowego i naprawczego z 2003 r., regulujące wyłączenie z masy upadłości składników majątkowych, nie należących do majątku upadłego, nie zawierają w ogóle regulacji zagadnienia środków odwoławczych od rozstrzygnięć merytorycznych zapadłych w wyniku rozpoznania przez sąd upadłościowy powództwa o wyłączenie (art. 74). Powództwo takie wnosi się w razie oddalenia wniosku o wyłączenie (art. 74 ust. 2). W prawie upadłościowym i naprawczym z 2003 r. nie reguluje się kwestii wnoszenia środków odwoławczych także od rozstrzygnięć merytorycznych zapadłych w wyniku rozpoznania innych jeszcze powództw (np. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, art. 132 ustawy z 2003 r.).

W postępowaniu o ogłoszenie upadłości od postanowienia sądu drugiej instancji kasacja (obecnie: skarga kasacyjna) nie przysługuje (art. 33 ust. 2 ustawy z 2003 r.). W postępowaniu toczącym się po ogłoszeniu upadłości orzeczenia zapadają w formie postanowień (art. 219 ust. 1). Od postanowienia sądu drugiej instancji skarga kasacyjna nie przysługuje (art. 223), chyba że ustawa dopuszcza taki środek odwoławczy (por. np. art. 370 ust. 2 i art. 376 ust. 3).

Nie bez racji podniesiono w zażaleniu powodów to, że przepisy art. 33 i 223 prawa upadłościowego i naprawczego nie mogą mieć zastosowania w odniesieniu do rozstrzygnięć sądu drugiej instancji zapadłych w formie wyroku. Wspomniane przepisy odnoszą się bowiem jedynie do postanowień. Nie ma więc usprawiedliwionych podstaw do przyjmowania stanowiska, że w postępowaniu upadłościowym w ogóle wykluczona została możliwość wnoszenia skargi kasacyjnej od wyroku sądu drugiej instancji, zapadłego w związku z rozpoznaniem powództwa o wyłączenie składników majątkowych z masy upadłości (art. 74). Oznacza to, że skarga kasacyjna od takiego wyroku powinna przysługiwać na zasadach ogólnych (art. 398² § 1 k.p.c.).

Należy ponadto stwierdzić, że w okresie obowiązywania prawa upadłościowego z 1934 r. nie kwestionowano dopuszczalności kasacji od wyroków sądu drugiej instancji zapadłych w wyniku rozpoznania powództwa o wyłączenie składników majątkowych z masy upadłości (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 1997 r., II CKN 63/96, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 81; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., IV CKN 148/01, nieopubl.).

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie jako nie uzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).